

Η ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΗΤΑΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΗ!

(Ιστορική και κριτική μελέτη)

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Το πολυποίκιλο και ποικιλόμορφο κίνημα των λεγομένων «αρχαιολατρών», αποτελεί σήμερα μια μεγάλη πολεμική πρόκληση κατά της Εκκλησίας μας και κατά του συνόλου σχεδόν του πιστού ορθοδόξου λαού μας. Τα δεκάδες περιοδικά τους, που κυκλοφορούν σε όλη την Ελλάδα, οι τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές τους συνεντεύξεις και εκπομπές, και οι δαιδαλώδεις ιστοσελίδες τους στο διαδίκτυο, βρίθουν ανείπωτων συκοφαντιών, χυδαίων ύβρεων και απαράδεκτων απειλών κατά της Εκκλησίας μας, ημών των χριστιανών και γενικότερα κατά του Χριστιανισμού, σε τέτοιο βαθμό, ώστε έχουν ξεπεραστεί τα όρια της ευπρέπειας και αγγίζουν τα όρια της εισαγγελικής παρέμβασης! Αρκετές φορές το περιοδικό «**Διάλογος**» έχει φιλοξενήσει σχετικά άρθρα, τα οποία αναφερόταν στο υβρεολόγιο, τη λασπολογία, την επιστημονική και ιστορική κακοποίηση και τις απειλές.

Η πλέον απαράδεκτη συκοφαντία κατά της Εκκλησίας μας είναι αυτή της δήθεν μη «συμβατότητας» του Χριστιανισμού με τον Ελληνισμό! Τονίζουν με έμφαση και πάθος πως ο Χριστιανισμός είναι «εβραιογενής αίρεση», η οποία δεν έχει καμιά σχέση με την «ελληνική κοσμοθέαση». Ο Χριστιανισμός πρεσβεύει, κατ' αυτούς τον «άγριο, κακούργο, δυνάστη και βλοσυρό θεό της ερήμου» τον «Γιαχβέ», του οποίου «η δουλόφρων πίστη σε εκείνον», δεν ταιριάζει με την «ελευθεροφροσύνη των Ελλήνων». Διαδίδουν πως η επικράτησή του Χριστιανισμού, στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, δεν είναι προϊόν ελεύθερης επιλογής των πρώην εθνικών Ελλήνων, αλλά αποτέλεσμα «βίας, σφαγών και συστηματικής γενοκτονίας»! Υποστηρίζουν μάλιστα με στόμφο πως ο Ελληνισμός «βρίσκεται σε κατοχή εδώ και 1600 χρόνια», «η Ορθοδοξία είναι το δικτατορεύον δόγμα, μια αλλότρια θρησκεία, ξένη προς τον Ελληνισμό, η οποία καταπιέζει τους Έλληνες»! Πραγματικά απίστευτα πράγματα!

Οι Έλληνες, κατ' αυτούς «έχουν δική τους θρησκεία, του δωδεκαθέου, την μόνη ελληνική, η οποία γεννήθηκε στην Ελλάδα, ως προϊόν υψηλής συλλήψεως». Η αναβίωσή της υποστηρίζουν ότι «θα

απαλλάξει τον Ελληνισμό από την εβραιοχριστιανική καταπίεση και θα τον ξαναβάλει στην τροχιά προόδου»!

Θα επιχειρήσουμε να αποδείξουμε με επιστημονικά στοιχεία πως αυτό το μόρφωμα που οι «αρχαιολάτρες» αποκαλούν «πατρώα θρησκεία» και «μόνη ελληνική θρησκεία» και με κομπασμό αποκαλούν τους ανύπαρκτους θεούς του δωδεκαθέου «έλληνες θεούς», δεν είναι και τόσο «ελληνική θρησκεία» όσο νομίζουν. Οι «έλληνες θεοί» του δωδεκαθέου δεν είναι καθόλου έλληνες, αλλά στο σύνολό τους είναι... εισαγόμενοι από «βάρβαρους» λαούς! Μια επισταμένη, λεπτομερής και προπαντός επιστημονική μελέτη των πηγών για τις καταβολές και τη διαμόρφωση της αρχαιοελληνικής θρησκείας, αποδεικνύεται περίτρανα πως ούτε «γηγενής» ούτε «ελληνική» υπήρξε, διότι στη μακραίωνη πορεία της προσέλαβε τόσα ξένα στοιχεία, ώστε είναι δυσδιάκριτο τι είναι ελληνικό και τι εισαγόμενο σε αυτή.

Με οδηγό τα αρχαιολογικά ευρήματα μπορούμε να σχηματίσουμε μια αρκετά σαφή εικόνα των θρησκευτικών αντιλήψεων και πίστεων των κατοίκων του ελλαδικού χώρου πριν γίνει η κάθοδος των γνωστών ελληνικών φύλων στην Ελλάδα (γύρω στα 2000 π.Χ.). Ούτε λόγος για δωδεκάθεο δεν μπορούμε να κάνουμε σε αυτή την περίοδο. Οι θρησκευτικές αντιλήψεις των Πελασγών, των Δελέγων, των Ταφίων, των Κουρητών και άλλων προελληνικών φύλων ήταν σαφώς τοτεμιστικού και φετιχιστικού και ανιμιστικού χαρακτήρα. Κυριαρχούσε σε αυτούς απόλυτη παχυλή ειδωλολατρία. Η θρησκεία τους ήταν κατά βάση λατρεία της φύσεως (λατρεία των ποταμών, των βράχων, των δένδρων, των ζώων κλπ.) Οι Κρητομινωίτες προχώρησαν κάπως και υπό την επίδραση κάποιας μορφής μητριαρχίας, καθιέρωσαν τη λατρεία της «Μεγάλης Μητέρας», η οποία στην ουσία ήταν η λατρεία της Γης ή της Φύσεως προσωποποιημένη στο πρόσωπο της «Μεγάλης Μητέρας», η οποία παριστάνονταν με χονδροκομμένα ειδώλια ως «θεά των φιδιών» και της γονιμότητας. Σύμφωνα με αξιόπιστες μαρτυρίες αρχαίων συγγραφέων και πορίσματα συγχρόνων επιστημόνων η λατρεία της «Μεγάλης Μητέρας» εισήχθη στην Κρήτη από έμπορους και ναυτικούς από την Αίγυπτο. Αργότερα ταυτίστηκε με την Δήμητρα.

Τα πρώτα ελληνικά φύλα, όταν κατέβηκαν στον ελληνικό χώρο έφεραν μαζί τους τις θρησκευτικές αντιλήψεις των Αρίων, της

μεγάλης ομοεθνίας των Ινδοευρωπαίων, η οποία διακλαδώθηκε και κατέκλυσε την Ευρωπαϊκή ήπειρο την δεύτερη π. Χ. χιλιετηρίδα. Η θρησκεία των Αρίων είχε ως βάση την λατρεία προσωποποιημένων φυσικών δυνάμεων.

Η εγκατάσταση των ελληνικών φύλων στην Ελλάδα και η ανάμειξή τους με τους ντόπιους προελληνικούς πληθυσμούς δημιούργησε μια νέα θρησκευτική κατάσταση. Οι θρησκευτικές αντιλήψεις και παραδόσεις των Αρίων αναμείχθηκαν με τις θρησκευτικές παραδόσεις των προελλήνων και προέκυψε έτσι ένα νέο θρησκευτικό κράμα τοτεμιστικής, φετιχιστικής και ανιμιστικής θρησκείας και λατρείας των φυσικών δυνάμεων. Για να ακριβολογούμε, οι λεγόμενες «ελληνικές» φυλές των Αρίων επέβαλαν δια πυρός και σιδήρου τις θρησκευτικές τους δοξασίες στους κατακτημένους «προέλληνες». Αλλά για τη σκοτεινή αυτή πλευρά θα κάνουμε εκτενή λόγο σε προσεχή εργασία μας. Λίγο αργότερα και συγκεκριμένα στους μυκηναϊκούς χρόνους άρχισε να διαμορφώνεται μια ανθρωπομορφική θεώρηση των θεών, στα πρότυπα των μυκηναίων βασιλικών οίκων. Σύμφωνα με τον μεγάλο σουηδό καθηγητή και πρωτοπόρο μελετητή της αρχαιοελληνικής θρησκείας Nilsson. Τότε αρχίζουν να πλάθονται οι διάφορες μυθολογικές διηγήσεις, οι οποίες αργότερα θα καταγραφούν από τους ποιητές Όμηρο και Ησίοδο και θα αποτελέσουν τις γνωστές μας «Θεογονίες». Η συγκρότηση της θρησκείας του δωδεκαθέου τοποθετείται, όχι αργότερα από το 1200 π.Χ. Ο Όμηρος έγραψε τα έπη του τον 8^ο π.Χ. αιώνα και ο Ησίοδος τον 7^ο π.Χ. αιώνα, στις μέρες των οποίων έχουμε πλήρη διαμόρφωση της θρησκείας του δωδεκαθέου.

Την ίδια εποχή με την ανάπτυξη του εμπορίου και της ναυτιλίας, έχουμε εισβολή και άλλων θρησκευτικών στοιχείων στον ελλαδικό χώρο. Ο πατέρας της ιστορίας Ηρόδοτος μας πληροφορεί πως οι περισσότεροι από τους θεούς, που αργότερα αποτέλεσαν το δωδεκάθεο, ήρθαν από την Αίγυπτο! Όλοι οι θεοί του δωδεκαθέου, εκτός ίσως τον Ποσειδώνα, είναι πιστά αντίγραφα και εν πολλοίς ταυτόσημοι θεοί άλλων λαών.

Ο πανάρχαιος θεός της ομηρικής ησιόδειου μυθολογίας Ουρανός είναι σαφέστατα ο θεός Varuna των Αρίων. Στο πανάρχαιο θρησκευτικό ποίημα των Ινδιών Ρίγκ- Βέδδες υπάρχουν αφηγήσεις

θεομαχιών παρόμοιες σαν αυτές που περιγράφονται στην ελληνική μυθολογία. Έστω για παράδειγμα η θεομαχία του ουράνιου θεού του φωτός Ίνδρα με τους μελανούς θεούς των νεφών και του σκότους (P. Decharme, Ελληνική Μυθολογία, τομ.Α',σελ.49). Ο Κρόνος είναι ο ινδικός Krapan, θεός δημιουργός και πλάστης. Ο μεγάλος μελετητής και θρησκευολόγος H.G.Guterbock, ο οποίος κατόρθωσε και μετέφρασε χετιτικές επιγραφές, βρήκε καταπληκτική ομοιότητα της ησιόδειου θεογονίας με την χετιτική, η οποία είναι σαφέστατα αρεία. Περιττό να τονίσουμε πως οι επιγραφές αυτές είναι παμπάλαιες σε σχέση με την εποχή του Ησίοδου (7^{ος} π.Χ. αιώνας). Ο θεός Anu (Ουρανός) έπαθε ότι έπαθε ο Ουρανός της Ελληνικής μυθολογίας. Ο Kumarbi (Κρόνος) έκοψε τα γεννητικά όργανα του πατέρα του Anu και τα κατάπιε. Κατόπιν έφτυσε το σπέρμα και από αυτό γονιμοποιήθηκε η Γη και γέννησε τους τρεις θεούς, τον Tesab (Δία) και τους αδελφούς του. Ο Tesab (Ζeus) έκαμε πόλεμο κατά του πατέρα του Kumarbi και με τη βοήθεια του τέρατος Ullikummi (Τυφωέως) του πήρε το θρόνο (Μεγάλη Ελλ.Εγκυκλ.Φοίνιξ,τομ.Ι.σελ.145).

Ο Δίας είναι ο Dyaus - Pitar θεός της βροχής και του κεραυνού «ασφαλώς ινδογερμανικής αρχής» (Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια Φοίνιξ, τομ.Ι,σελ.144), ο οποίος επεκράτησε τελικά ως η κυριότερη θεότητα σε όλους τους λαούς της ινδοευρωπαϊκής ομοεθνίας. Ανάγεται σύμφωνα με διαπρεπείς μελετητές στην πατριαρχική δομή των κοινωνιών των Αρίων (ΘΗΕ,τομ.5,στ.607). Στην Ελλάδα πήρε το όνομα Δίας, στους Ρωμαίους Jupiter, στους Κέλτες Dagnde, στους Τεύτονες Thor ή Donar, στους Σκανδιναβούς Voda, στους Λιθουανούς Divaitis, κλπ. Πρόκειται βεβαίως για την ίδια θεότητα, διότι σε όλες τις θρησκείες των προαναφερόμενων λαών έχει τα ίδια ακριβώς χαρακτηριστικά!

Η Ήρα προέρχεται από την σανσκριτική ρίζα swar, που σημαίνει τον ουρανό, όπως απέδειξαν οι διακεκριμένοι μελετητές Leo Meyer Bemerk και G. Curtius. Είναι και αυτή αναμφίβολα ινδογερμανικής προελεύσεως. Λατρευόταν από τους Ινδοευρωπαίους ως η σύζυγος του Ουρανού και μητέρα της Γης, η οποία γεννά και τρέφει τα πάντα. Το ίδιο πίστευαν και οι Έλληνες για την Τιτανίδα Ήρα. Ως σύζυγος (και αδελφός) του «υπάτου των θεών» θεωρούνταν η μεγάλη σύζυγος και η τροφός θεών και ανθρώπων! Κάποιοι είδαν στο όνομα

Ήρα το θηλυκό του ήρωα και την ταύτισαν με το ινδικό Ujnoti (Προστάτης), (Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια, τομ.6,στ.57). Στη ρωμαϊκή θρησκεία ονομαζόταν Hera.

Η Αθηνά είναι αλλοιωμένος τύπος της σανσκριτικής λέξεως Ahana, που σημαίνει αυτή που καίει. Ο Schwartz μάλιστα την αποκαλεί ως θεά της αστραπής και αναλύοντας το επίθετο «Τριτογένεια» την ταυτίζει απόλυτα με την Ινδική θεά Trita, η οποία αναφέρεται στις Βέδδες και έχει ταυτόσημες ιδιότητες με την Αθηνά (P. Decharme, όπου ανωτ.σελ.122). Κατ' άλλους είναι μετεξέλιξη της κρητομινωϊκής «μεγάλης θεάς». Άλλοι επίσης ταυτίζουν την Αθηνά με την αιγυπτιακή θεά Νηίθ (ΘΗΕ, τομ.1,στ.598), διότι τα χαρακτηριστικά τους είναι ταυτόσημα.

Η Εστία είναι και αυτή ινδογερμανικής προελεύσεως. Ήταν η προσωποποίηση του εφεστίου πυρός. Το «ιερό πυρ» είχε μεγάλη σημασία για τους Αρίους. Οι Έλληνες συνέχισαν την αρία πίστη στη δύναμη του «ιερού πυρός» και γι' αυτό το διατηρούσαν άσβεστο στο δελφικό «ιερό». Η Εστία λατρευόταν και από άλλους λαούς. Στους Ρωμαίους ονομαζόταν Vesta.

Ο Απόλλων, μια από τις κορυφαίες θεότητες του δωδεκαθέου, αναμφίβολα έλκει και αυτός την προέλευσή του στους ινδοευρωπαίους. Η λατρεία του είχε μεγάλη εξάπλωση στους Αρίους και σε λόκληρη την Ανατολή. Υπήρξε συγγενής θεότητα των βεδδικών ηλιακών θεοτήτων Hindous, Sourya και Roudra. Η γνωστή μυθολογική διήγηση για την νίκη του δράκοντα Πύθωνα είναι κοινή σε όλες τις φυλές της άριας ομοεθνίας. Στις Βέδδες περιγράφεται η νίκη του θεού του φωτός Indra κατά του όφη Ahi ή του Vitra, ουράνιου δράκοντα του οποίου θραύει την κεφαλή. Στην Avesta των Περσών ο ηλιακός θεός Μίθρας φονεύει τον όφη - σύμβολο του Ariman. Το ίδιο κάνει και ο υπερβόρειος Siegfried. Σύμφωνα με τον πολύ Max Muller, ο Απόλλων σχετίζεται με τη Δάφνη και ισχυρίζεται ο διακεκριμένος επιστήμων ότι η λέξη αυτή προέρχεται από την σανσκριτική λέξη dahana, από τη ρίζα dah, που σημαίνει τον καίοντα, τον φωτεινό και όπως είναι γνωστό ο Απόλλων ήταν θεός του φωτός και μάλιστα ταυτιζόταν με τον ήλιο! Έρευνες επίσης στην Ανατολή αποκάλυψαν ότι ο Απόλλων ήταν ο επιφανής θεός των Χετταίων Arulunas (προστάτης των πυλών), (R.Hrozny, παρά G.Meautis, Mythologie graegue, Neuchatel (Suisse) 1959, σελ.84). Ότι ο

Απόλλων ήταν θεός των Χετταίων αποδεικνύεται περίτρανα από τις διηγήσεις του Ομήρου ως προστάτη των Τρώων και φοβερό πολέμιω των Ελλήνων (ΘΗΕ,τομ.6,στ.1120)! Ο Όμηρος (Ιλ.Β',824) χαρακτηρίζει επίσης τον Απόλλωνα ως «Λυκηγενή», δηλαδή μαρτυρεί ότι κοιτίδα της λατρείας του ήταν η χώρα των Λυκίων της Μ. Ασίας. Κατά πάσα πιθανότητα από εκεί πέρασε η λατρεία του στην Αθήνα (Λυκαβηττός) (ΜΕΕ,τομ.Ε',σελ.180). Οι Πέρσες λάτρευαν τον Απόλλωνα στο πρόσωπο της ηλιακής θεότητας του Μιθρα. Οι Τυρρηνοί τον λάτρευαν ως Arlu ή Arulu. Οι Ρωμαίοι τον λάτρευαν ως Medicum και είχαν καθιερώσει ετήσιες εορτές τα Ludi Apollinares.

Η «αδελφή» του Άρτεμη έλκει και αυτή την καταγωγή της στην Ανατολή, προήλθε πιθανότατα από αντίστοιχη άγρια ταυρική θεά, στην οποία γινόταν φρικτές ανθρωποθυσίες. Η θυσία της Ιφιγένειας και η μεταφορά της στην χώρα των Ταυρίων δείχνει ξεκάθαρα την σχέση της Αρτέμιδος με την Ταυρία θεά. Οι Πέρσες την λάτρευαν ως την άγρια και εκδικητική θεά Anaxit. Οι Αιγύπτιοι την λάτρευαν, σύμφωνα με τον Ηρόδοτο (Ιστ.Β',137,156), τη δική τους Άρτεμη με το όνομα Βούβαση και οι Ρωμαίοι τη λάτρευαν ως Diana. Ο Ηρόδοτος ταυτίζει επίσης την Άρτεμη με την άγρια θρακική θεά Βένδη. Μάλιστα στον Πειραιά μέχρι τα μέσα του 5^{ου} αιώνα γινόταν ετήσιες εορτές τα Βενδίδια (ΜΕΕ,τομ.Ε',σελ.692). Στην Ελλάδα ήρθε η λατρεία της από την Μ. Ασία, όπου ταυτίστηκε με την φρυγική Ρέα και αργότερα με την Κυβέλη.

Ο Ερμής είναι πανομοιότυπος με τον θεό των Ινδών Σαραμέγια Ερμεία. Στις Βέδδες αναφέρεται ως θεός του ύπνου, όπως απόδειξε ο Max Muller. Το ίδιο και ο Ερμής συσχετιζόνταν με τον θάνατο, ως ψυχοπομπός. Όπως ο Dyaus - Δίας, έτσι και ο Σαραμέγια - Ερμής κατέστη επιφανής θεός στις θρησκείες της ινδοευρωπαϊκής ομοεθνίας, (π.χ. στους Ρωμαίους έγινε Mercury).

Ο Ήφαιστος, σύμφωνα με τον Max Muller ταυτίζεται με τον θεό του πυρός και των αστραπών των Βεδδών Giavishtha. Κοινή είναι άλλωστε στους λαούς της Άριας ομοεθνίας η παράδοση για θεούς της φωτιάς (ΜΕΕ,τομ.ΙΒ'σελ.415). Ο Ηρόδοτος ταυτίζει τον Ήφαιστο με τον αιγύπτιο θεό Ftha. Οι ρωμαίοι τον λάτρευαν ως Vulcanus (προσωποποίηση του πυρός) και είχαν καθιερώσει εορτή, τα Βουλκάνεια (Ηφαίστεια).

Ο Άρης προέρχεται από την σανσκριτική ρίζα mar και ταυτίζεται με τον βεδδικό θεό Maruts, που σημαίνει αυτόν που συντρίβει και καταστρέφει και ήταν ο θεός της καταιγίδας. Ο Ηρόδοτος (Ιστ.Δ',59) αναφέρει ότι ο Άρης ταυτίζεται με αντίστοιχο άγριο, αιμοβόρο και πολεμοχαρή θεό των Σκυθών, στον οποίο γινόταν φρικτές ανθρωποθυσίες. Επίσης ταυτιζόταν και με τον ασσυριακό και βαβυλωνιακό Βήλ. Η λατρεία του άγριου θεού του πολέμου και της καταστροφής υπήρξε ιδιαίτερα αγαπητή στους θράκες και από εκεί διαδόθηκε στην υπόλοιπη Ελλάδα. Στους Ρωμαίους λατρευόταν ως Mars.

Η Αφροδίτη προέρχεται αναμφισβήτητα από την Ασσυρία. Ο Ηρόδοτος αναφέρει λεπτομέρειες για την είσοδο της λατρείας της στην Ελλάδα (Ιστ.Βιβλ.Α,105). Πρόκειται για την πορνική θεά Ιστάρ ή Αστάρτη, της οποίας η λατρεία πέρασε από τη Φοινίκη στην Κύπρο, στα Κύθηρα και κατόπιν στην υπόλοιπη Ελλάδα!

Η Δήμητρα (θεά Γη) είναι προφανώς εξέλιξη της κρητομινωϊκής λατρείας της «Μεγάλης Μητέρας», όμως προσέλαβε στην ιστορική πορεία της πολλά ξενικά στοιχεία. Ο Ηρόδοτος (Ιστ.ΙΙ,171) αναφέρει πως η λατρεία της Δήμητρας ήρθε από την Αίγυπτο, την έφεραν στην Ελλάδα οι θυγατέρες του Δαναού. Ίσως να πέρασε κατ' αρχήν στην Κρήτη και από εκεί στην υπόλοιπη Ελλάδα. Στην Ριγκ - Βέδδα αναφέρεται η θεά Γη, η οποία είναι σύζυγος του θεού Ουρανού «ως αθάνατο ζεύγος, τους δυο μεγάλους του κόσμου γονείς» (μετ. Langlois,τομ.ΙV,σελ.38). Το ίδιο και στην ελληνική μυθολογία αναφέρεται ως μια από τις αρχέγονες θεότητες τιτανίδες και ταυτίστηκε με τη θεά Γη. Στους Κέλτες λατρευόταν ως Deva. Η φρυγική θεά Ρέα και αργότερα η Κυβέλη ταυτίστηκαν με την Δήμητρα και όλες αυτές με την Άρτεμη! Κάποιοι άλλοι την ταύτιζαν με την δωδωναία Διώνη!

Ο Άδης τέλος ταυτίζεται με τον βεδδικό θεό Aditi ή Aditya (P. Decharme, σελ.473). Αλλά και «μικρότερες» θεότητες της ελληνικής μυθολογίας είναι ξένα δάνεια. Οι Χάριτες για παράδειγμα είναι οι βεδδικές θεότητες Harites, οι Άρπυες είναι επίσης οι βεδδικοί δαίμονες Marouts (ΜΕΕ,τομ.Ε',σελ.653).

Όμως δεν είναι μόνο οι ολύμπιοι θεοί που προήλθαν από ξένες θεότητες. Γύρω στο 800 π.Χ. έκαμε την εμφάνισή του μια ακόμα πίστη, ο ορφισμός, ο οποίος εισέβαλε στον ελληνικό χώρο από τη

Θράκη. Κύριο πρόσωπο λατρείας της θρησκείας αυτής ήταν ο θεός Σαβάζιος - Διόνυσος, ο οποίος έλκει την καταγωγή του στην Φρυγία της Μ. Ασίας. Από εκεί πέρασε στη Θράκη και κατόπιν στην υπόλοιπη Ελλάδα και μέσω του ορφισμού επικράτησε με ανείπωτες σφαγές στους Έλληνες, χωρίς να συμπεριληφθεί αυτός ποτέ στο δωδεκάθεο. Μετά τον 6^ο αιώνα μάλιστα ανήχθη σε κύρια λατρεία και στους κλασικούς και μετέπειτα χρόνους παραγκώνισε ο νεοφανής ξενικός αυτός θεός το δωδεκάθεο. Η οργιαστική βακχική λατρεία, παραμέρισε την «ήπια» λατρεία των ολυμπίων θεών.

Στους ελληνιστικούς χρόνους, όταν ολόκληρος ο κόσμος «ενοποιήθηκε», εισέβαλαν στον ελληνικό χώρο πληθώρα ανατολικών μυστηριακών θρησκειών, όπως των αιγυπτιακών επιφανών θεών Ίσιδος και Όσιρη, της φρυγικής Κυβέλης, του συριακού Άδωνη, του ιρανικού Μίθρα, κ.α., διότι το δωδεκάθεο μαζί με όλες τις μορφές λατρείας του δεν μπορούσε να ικανοποιήσει πια τις εξελιγμένες μεταφυσικές ανάγκες των Ελλήνων. Επίσης η άγρια κριτική των επιστημόνων και των άλλων σοφών προγόνων μας είχε περιθωριοποιήσει προ πολλού την παράλογη αυτή πίστη. Το αποτέλεσμα ήταν να εξοβελίσουν κυριολεκτικά οι ανατολικές θρησκείες το δωδεκάθεο και να επικρατήσουν σε ολόκληρη την Ελλάδα! Ο Πλούταρχος (46 – 127 μ.Χ.) στο έργο του «Περί Ίσιδος και Οσίριδος» αναφέρει πως η επικράτηση των αιγυπτιακών αυτών θεοτήτων ήταν τόσο δυναμική, ώστε εγκαταστάθηκαν ακόμα και σ' αυτό το δελφικό «ιερό», το κέντρο της αρχαιοελληνικής θρησκείας! Ο Πausanias (2^{ος} μ.Χ. αιώνας) αναφέρει πως η αιγυπτιακή Ίσις είχε εκτοπίσει τη Λαφρία Αρτέμιδα από το ιερό της στην Τιθορέα της Βοιωτίας. Επίσης πρόσφατες ανασκαφές στο Δίον, κάτω από τον Όλυμπο ανακαλύφθηκε πελώριος ναός και άγαλμα της Ίσιδος! Οι Έλληνες σε όλη την Ελλάδα λάτρευαν με πάθος την ξενική θεά και την ανήγαγαν σε ύψιστη θεότητα, παραγκωνίζοντας την παραδοσιακή θρησκεία, η οποία όδευε ραγδαία προς την τέλεια παρακμή της.

Στους ρωμαϊκούς χρόνους έχουμε την εμφάνιση και ανάπτυξη του μυστικοπαθούς θρησκευτικοφιλοσοφικού κινήματος του νεοπλατωνισμού, το οποίο επιστρατεύθηκε να αναχαιτίσει, χωρίς αποτέλεσμα, τον ανερχόμενο Χριστιανισμό. Ήταν ένα κράμα ιουδαϊκών, ιρανοπερσικών, και μαγικών στοιχείων, αναμειγμένα με

την πλατωνική φιλοσοφία. Το συγκρητιστικό αυτό σύστημα υπήρξε σύμφωνα με τον αείμνηστο φιλόσοφο και ακαδημαϊκό Ι. Θεοδωρακόπουλο η ταφόπετρα της αρχαιοελληνικής φιλοσοφίας! Μαζί με τον νεοπλατωνισμό έσβησε και η αρχαιοελληνική θρησκεία

Ακούμε από τους «αρχαιολάτρες» να ομιλούν για «τρεις χιλιάδες», «επτά χιλιάδες», «δώδεκα χιλιάδες» ακόμα και «είκοσι χιλιάδες χρόνια ελληνικής θρησκείας» παραμερίζοντας όλα τα επιστημονικά στοιχεία, που δίνουν την πραγματική ιστορία της αρχαιοελληνικής θρησκείας, των οποίων ορισμένα ψήγματα παραθέσαμε σε αυτό το άρθρο. Δεν μας εκπλήσσει αυτός ο ανιστόρητος και αντιεπιστημονικός τους ισχυρισμός, διότι δεν είναι ο μόνος. Η αλήθεια ενοχλεί αλλά πρέπει να λέγεται. Η ξενικής επίδρασης θρησκεία του δωδεκαθέου δεν έχει περισσότερο από 1500 χρόνια ύπαρξης και ως κύρια θρησκεία των Ελλήνων δεν ξεπερνά τα 500 χρόνια!

Κατόπιν αυτού για πια «γηγενή» και «γνήσια ελληνική» θρησκεία ομιλούν οι «αρχαιολάτρες»; Για ποια πατρώα θρησκεία ομιλούν, όταν όλες οι παραπάνω μορφές θρησκευτικότητας υπήρξαν «πατρώες θρησκείες»; Η τοτεμική, φετιχιστική και ανιμιστική μορφή λατρείας των Πελασγών δεν ήταν «πατρώα θρησκεία»; Η θρησκεία των πρωτοελλήνων δεν ήταν «πατρώα θρησκεία»; Ο μυστικοπαθής ορφισμός δεν ήταν «πατρώα θρησκεία»; Ο οργιαστικός βακιχισμός δεν ήταν «πατρώα θρησκεία»; Η λατρεία της Ίσιδος, της Κυβέλης, του Μίθρα δεν ήταν «πατρώα θρησκεία»; Ο Παρσισμός (η ηλιολατρία του παρανοϊκού Ιουλιανού) δεν ήταν «πατρώα θρησκεία»; Το μαγικοθρησκευτικό σύστημα του νεοπλατωνισμού δεν ήταν και αυτό «πατρώα θρησκεία»; Όλες αυτές οι μορφές θρησκευτικότητας καλύπτουν ολόκληρη την αρχαιότητα. Γιατί το δωδεκάθεο να αποτελεί εξαίρεση; Μήπως όλοι αυτοί οι λατρευτές δεν υπήρξαν πρόγονοί μας;

Το πόσο «ελληνική» ήταν η αρχαιοελληνική θρησκεία το γνωρίζουν πολύ καλά και οι ίδιοι οι «αρχαιολάτρες». Όμως ο φανατισμός, η ημιμάθεια και προπαντός η εμπάθεια προς τον Χριστιανισμό δεν τους αφήνει να δουν με ξεκάθαρο μάτι την οικτρή πλάνη τους. Ας πάψουν πια να ομιλούν για «ελληνική» αρχαία θρησκεία και για «ξενική» χριστιανική θρησκεία, οποία έχει ιστορία 2000 συνεχών χρόνων στον ελληνικό λαό και η οποία θα μπορούσε

κάλλιστα να έχει τον χαρακτήρα της μόνης «πατρώας θρησκείας». Ας ανοίξουν τα μυωπικά πνευματικά τους μάτια για να διαπιστώσουν ότι το παγκόσμιο νεοπαγανιστικό φαινόμενο ανήκει στο αποκρυφιστικό πλέγμα των ομάδων της «Νέας Εποχής» (New Age), της οποίας εξυπηρετούνται τα καταχθόνια σχέδια με τον καλλίτερο τρόπο με την αναβίωση των αρχαίων παγανιστικών θρησκειών. Για του λόγου το αληθές ας συγκρίνουν τις «θρησκευτικές» αρχές της Νέας Εποχής και της θρησκείας του «νέου δωδεκαθέου» και θα διαπιστώσουν μια καταπληκτική ταυτότητα αρχών, δοξασιών και επιδιώξεων! Πάντως ως προς την «ελληνικότητα» της αρχαίας θρησκείας και των ανύπαρκτων «θεών» της, προσπαθούν οι σύγχρονοι λάτρεις της, να πείσουν πρωτίστως τον εαυτό τους, είναι ολοφάνερο...

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΝΗΣ